Р Е Ш Е Н И Е
№ 42665

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маргарита Йорданова
ЧЛЕНОВЕ: Димитър Петров
Ана Методиева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8838** по описа за **2026** година докладвано от съдия Димитър Петров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, вр. чл.189ж, ал.5 ЗДвП.
Образувано по касационна жалба подадена от Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез юрк. Д., срещу решение постановено на 30.06.2025г. по АНД № 20241110211662/2024г. на СРС, 22 състав, с което е отменен електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система на пътни такси по чл.10, ал.1 ЗП, № [ЕГН].
Касаторът поддържа, че решението е неправилно. Поддържа, че ЕФ съдържа необходимите от закона реквизити и е редовен от външна страна документ. Нарушението е установено безспорно по предвидения в закона ред – съставяне на доклад от поддържаната от АПИ електронна система за събиране на пътни такси, а нарушителят е санкциониран правилно на основание чл.179, ал.3а ЗДвП. Законът допуска санкционирането на нарушението да се извършва с ЕФ, поради което прави искане за отмяна на решението и постановяване на ново, с което жалбата срещу издадения електронен фиш да бъде отхвърлена.
Касационната страна – Ц. Г. Н., чрез своя пълномощник оспорва жалбата.
Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че касационната жалба е основателна.
Административен съд – София-град, V касационен състав, след анализ и оценка на събраните във въззивното производство доказателства във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба като подадена в срока по 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна е процесуално допустима. Разгледана по същество, съдът намира следното:
Производството пред СРС е образувано по редовна и допустима жалба на Ц. Г. Н. против електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система на пътни такси по чл.10, ал.1 ЗП, № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на жалбоподателя е наложено административно наказание - глоба в размер на 1800 лева, на основание чл.187а, ал.5, вр. чл.179, ал.3а от ЗДвП, за извършено нарушение на чл.139, ал.7 от ЗДвП. От фактическа страна описаното в ЕФ нарушение се изразява в установено на 29.07.2023г., в 08:52 часа нарушение с ППС влекач В. ФХ с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 20500, брой оси 2, екологична категория ЕВРО VI Е, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 52000, за движение в Столична община, по път А-6 км 60+705, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платната пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата, тъй като за посоченото ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Независимо от наложената санкция, е посочено, че се дължи и заплащане на реалното дължимата такса от 227 лева.
Пред СРС са представени електронният фиш и доказателствен запис по нарушението, с приложени фотоснимки на ППС, от които се установяват посочените в ЕФ фактически обстоятелства, послужили като основание за издаването му.
В настоящото производство се оспорва електронен фиш, с който е наложено административно наказание в размер на 1800 лв. на Ц. Г. Н., за нарушение на чл. 139, ал. 7 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 187а, ал. 5, вр. ал.2, т.2 ЗДвП във вр. с чл. 179, ал. 3а ЗДвП, осъществено чрез незаплатена дължима пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП).
Пред СЕС е разгледано дело С-61/2023 г. Поставеният въпрос по него е бил именно във връзка със съответствието на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури и националната правна уредба, като разглежданата в настоящото производство, с която се предвижда налагане на имуществена санкция във фиксиран размер за нарушенията на правилата относно задължението за предварително установяване и заплащане на размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, и при положение че е предвидена възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност при заплащане на т. нар. "компенсаторна такса". Постановено е Решение на съда от 21.11.2024г. по дело С-61/2023г., с което СЕС е приел, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност, не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателната отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.
От посоченото следва, че санкционната разпоредба на чл. 187а, ал. 2 във вр. с чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, предвиждаща административно наказание "Глоба" в абсолютен размер от 1800 лева, противоречи на съдържащото се в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури

изискване за съразмерност на предвидените наказания, доколкото от страна на законодателя, не е оставена възможност наказанието да бъде индивидуализирано, в частност като се отчитат характерът и тежестта на нарушението и всички други обстоятелства, които имат отношение към обществената опасност на деянието - напр. категорията на управляваното ППС, изминатото разстояние, за което не е заплатена тол такса и други подобни. Това ясно се установява и в настоящото производство, от което е видно, че дължимият размер на неплатената пътна такса възлиза на 227 лева. В тази връзка е видно, че не е възможно тази разпоредба да бъде тълкувана по начин, който да гарантира съответствие с принципа за съразмерност на наказанията, установен в чл.9а от Директивата, доколкото както вече се посочи наказанието е определено в абсолютен размер и съдът няма правомощие да определя наказание извън предвидения в закона размер.
В същото време разпоредбата на чл.6 от ЗАНН въвежда принципа на законоустановеност на административното наказание, налагано по административен ред, за извършено противоправно деяние нарушаващо установения ред на държавното управление. В тази връзка за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на санкционираното лице, освен елементите на фактическия състав на нарушението, в закон следва да бъде определено и наказанието, което се предвижда за това нарушение.
На основание чл.633 ГПК, решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република Б.. При зачитане на решението по дело С-61/2023г. следва, че посочената в ЕФ санкционна норма следва да остане без приложение, което има за последица отмяна на електронния фиш, поради липса на определено в закон наказание за посоченото административно нарушение.
С Решение на СЕС от 9 март 1978 г. по дело Simmenthal се налага разбирането, че е налице задължение на националния съд да не приложи националните разпоредби, които създават пречки за пълната ефикасност на общностните норми. Както се сочи в това решение, в качеството си на общностен съд на общото право, националният съд има задължението да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то предоставя на частноправните субекти, като остави без приложение всяка разпоредба на вътрешното право, която е в противоречие с общностното право.
При съобразяване със задължителното тълкуване на съюзното законодателство, дадено с Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. на СЕС, се налага изводът, че оспореният пред СРС електронен фиш е издаден в противоречие с принципа за съразмерност на наказанията, въведен с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, поради обстоятелството, че наложеното наказание е предварително определено в абсолютен размер без да е оставена възможност за неговата индивидуализация.
По тези съображения оспореният електронен фиш следва да бъде отменен. До този извод е достигнал и СРС, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора, на основание чл.143 АПК в полза на касационната страна следва да бъдат присъдени сторените от нея разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 280 евро съгласно приложения договор за правна защита и съдействие от 17.06.2026г.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, V касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение постановено на 30.06.2025г. по АНД № 20241110211662/2024г. на

Софийски районен съд, 22 състав.
ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, да заплати на Ц. Г. Н. с ЕГН [ЕГН], на основание чл.143 АПК, сумата от 280 евро – съдебни разноски в касационното производство.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.